

Asle Årthun Gauteplass  
April 2019

Rapport

# En evaluering av prosessene rundt tildelinger av prosjektmidler og priser for å bedre utdanningskvaliteten ved NTNU





Samfunnsforskning AS

**Avdeling: Studio Apertura**

Post adresse: 7491 Trondheim  
Kontakt adresse: Dragvoll Allé 38B,

Telefon: 73 59 63 00  
Faks: 73 59 62 24  
E-post: kontakt@samfunn.ntnu.no  
Nett: www.samforsk.no

Organisasjonsnr. NO 986 243 836

# RAPPORT

TITTEL

En evaluering av prosessene rundt tildeling av prosjektmidler og priser for å bedre utdanningskvaliteten ved NTNU

FORFATTER

Asle Årthun Gauteplass

OPPDRAKSGIVER

NTNU

RAPPORT NR.

N/A

GRADERING

OPPDRAKSGIVERS REFERANSE

Kirtsi Rye Ramberg

ISBN

N/A

PROSJEKT NUMMER

TOTALT ANTALL SIDER, INKL.

23

PRIS

N/A

PROSJEKT LEDER

Asle Årthun Gauteplass

KVALITETSIKRING

Marit Schei Olsen

DATO

26.04.2019

GODKJENT AV

Tonje Osmundsen

OPPSUMMERING

Denne rapporten er en evaluering av de administrative prosessene rundt tildeling av prosjektmidler og priser som har til hensikt å heve utdanningskvaliteten på NTNU. Prorektor for utdanning er ansvarlig for å utlyse og tildele i alt seks forskjellige prosjektmidler og priser, hvorav fire av disse blir belyst i denne rapporten. For alle midlene er det den siste tildelingen som har blitt evaluert. To av disse er nasjonale prosjektmidler administrert av Direktoratet for internasjonalisering og kvalitetssikring i høyere utdanning (Diku), mens de andre to er interne tildelinger.

## Innhold

Introduksjon .....	4
Sentre for fremragende utdanning (SFU) 2016.....	6
Bakgrunn .....	6
Resultater fra intervjuene .....	7
Program for studentaktiv læring 2018.....	9
Bakgrunn .....	9
Resultater fra intervjuene .....	9
Midler til innovativ utdanning 2017, store og små prosjekt.....	12
Bakgrunn .....	12
Store prosjekt.....	12
Små prosjekt.....	12
Resultater fra intervjuene .....	13
NTNUs pris for utdanningskvalitet 2018 .....	15
Bakgrunn .....	15
Resultater fra intervjuene .....	15
Vurderingskomiteenes sammensetning og arbeid .....	18
De pedagogiske støttefunksjonenes rolle.....	20
Oppsummering.....	22

## Introduksjon

Denne rapporten er en evaluering av de administrative prosessene rundt tildeling av prosjektmidler og priser som har til hensikt å heve utdanningskvaliteten på NTNU. Prorektor for utdanning er ansvarlig for å utlyse og tildele i alt seks forskjellige prosjektmidler og priser, hvorav fire av disse blir belyst i denne rapporten. For alle midlene er det den siste tildelingen som har blitt evaluert. To av disse er nasjonale prosjektmidler administrert av Direktoratet for internasjonalisering og kvalitetssikring i høyere utdanning (Diku), mens de andre to er interne tildelinger. De fire tildelingene inkludert i rapporten er som følger:

- Sentre for fremragende utdanning, SFU (Diku), utlysning 2016
- Program for studentaktiv læring (Diku), utlysning 2018
- NTNU Innovativ utdanning, store og små prosjekt (NTNU), utlysning 2017
- NTNUs pris for utdanningskvalitet (NTNU), utlysning 2018

For alle prosjektmidlene og prisene er det de interne prosessene på NTNU (utlysning, vurdering og tildeling) som er gjenstand for evaluering. Ifølge mandatet for oppdraget skal evalueringen særlig ta for seg:

- De administrative støttefunksjonenes rolle før og under utarbeiding av søknader
- Vurderingskomiteenes sammensetning og arbeid
- Fagmiljøenes opplevelse av prosessene, herunder læring og spredning av kunnskap til nærliggende miljøer

Evalueringen har blitt gjennomført dels gjennom analyse av dokumenter gjort tilgjengelig av sentraladministrasjonen på NTNU, dels gjennom informasjon som er offentlig tilgjengelig på internett, og dels gjennom intervjuer av representanter fra de tre involverte gruppene.

Dokumentene som er blitt gjort tilgjengelige fra sentraladministrasjonen for alle tildelingene er:

- Liste over søkere, og opplysninger om hvem som har fått/ikke fått tilslag fra NTNU, og eventuelt Diku
- Oversikt over vurderingskriteriene
- Utlysningsteksten internt på NTNU
- Vurderingskomiteenes innstillinger og tilbakemelding til søkerne
- Oversikt over medlemmer av vurderingskomiteene internt på NTNU

Informasjonen fra internett som er brukt inkluderer oppslag på Innsida på NTNU, og informasjon tilgjengelig på nettsidene til Diku.

Det er gjennomført intervjuer av tilsammen 24 respondenter, hvorav de aller fleste representerer fagmiljøene. Respondentene er valgt ut for å reflektere mangfoldet i søkermassen både med hensyn til fagbakgrunn og geografisk tilhørighet. I tillegg har søkere som henholdsvis har fått tilslag og avslag på prosjektsøknader, blitt forsøkt intervjuet i omtrent

likt antall for å få frem synspunkter på tildelingsprosessen og bruken av støttefunksjoner uavhengig av tildelingsresultatet. For de pedagogiske støttefunksjonenes del er det av mindre betydning å sikre lik variasjon, siden de samme støttefunksjonene bistår fagmiljøene i alle søknadsprosessene, og det er derfor færre respondenter herfra. Komitemedlemmene har også til en viss grad figurert i ulike roller i de tildelingsprosessene som er vurdert. Intervjuene er i hovedsak gjennomført som telefonintervju, av hensyn til ressursbruk og geografisk avstand. Enkelte intervju ble gjennomført ved personlig møte der dette var mulig.

Det må understrekes at antall respondenter er lavt med tanke på at det er stor variasjonen i de evaluerte tildelingene og de involverte fagmiljøene. Noen av resultatene vil nødvendigvis bære preg av tolkning, men det er ikke trukket tydelige konklusjoner uten at de representerer en klar tendens i tilbakemeldingene fra respondentene. Resultatene er videre rapportert på en måte som ikke er direkte identifiserende for enkeltrespondenter. For at rapporten skal kunne brukes i arbeidet med å forbedre undervisningssatsingen på NTNU er det lagt vekt på å få frem kritiske innspill og forbedringsforslag fra respondentene. Det har vært til dels stort engasjement blant respondentene, og inntrykket er at samtlige har formidlet egne synspunkter på en tydelig måte uten bekymring for at det de forteller er feil eller at innspillene deres og resultatene i rapporten kan føre til uheldige konsekvenser for respondentene.

Rapporten er strukturert som følger. De fire første kapitlene tar for seg hver av de fire tildelingene. Her presenteres først en kort bakgrunn og videre resultatene fra intervjuene. Analysen videreformidler i hovedsak synspunkter fra alle interessegruppene, i tillegg til noen overordnede betraktninger og sammenligninger mellom tildelinger, der dette er relevant. Det er lagt hovedvekt på tilbakemeldinger fra søkerne til hver av tildelingene, og i den grad det har kommet fram kritiske bemerkninger er disse forsøkt tydeliggjort. Selv om NTNU Innovativ undervisning, små og store prosjekt, strengt tatt er to separate tildelinger, er disse behandlet i samme kapittel fordi både den administrative prosessen rundt, og tilbakemeldingene fra fagmiljøene, er ganske sammenfallende for begge tildelingene. I tillegg var vurderingskomiteen den samme for begge disse tildelingene. De to neste kapitlene tar for seg henholdsvis vurderingskomiteenes sammensetning og arbeid, og de pedagogiske støttefunksjonenes rolle. Dette presenteres samlet for alle tildelingene, da de fleste innspillene og betraktningene omkring disse miljøenes rolle er lik på tvers av tildelingene.

# Sentre for fremragende utdanning (SFU) 2016

## Bakgrunn

Sentre for fremragende utdanning (SFU) er en nasjonal ordning for kvalitetsutvikling i høyere utdanning. SFU-status tildeles for fem år til fagmiljøer ved norske universiteter og høyskoler, med mulighet for forlengelse i ytterligere fem år etter en midtveisevaluering. Ordningen ble opprettet av NOKUT i 2010 og har siden oppstarten tildelt senterstatus til åtte sentre, hvorav to ved NTNU. Fra og med 2019 forvalter Diku ordningen. På Dikus hjemmesider står det å lese at:

‘Status som Senter for fremragende utdanning (SFU) tildeles miljøer som allerede kan vise til fremragende kvalitet og innovativ praksis i utdanningen, og som har gode planer for videreutvikling og innovasjon. Et viktig krav til sentrene er formidling av oppnådde resultater og kunnskapsspredning’.

Det kunne søkes om mellom fire og åtte millioner kroner per år over fem år, og tildeling forutsatte ‘betydelig egenfinansiering’ fra søkerinstitusjonens side. De største omsøkte prosjektene fra NTNU i 2016 hadde et budsjett på i overkant av 80 millioner kroner, noe som forutsetter at mesteparten av finansieringen skjer lokalt.

Kriterier for tildeling av SFU kan kort oppsummeres som følger:

- Dokumentert eksisterende *fremragenhet* i utdanningen, sammenlignet med andre utdanningsopplegg innen samme tema eller fagdisiplin, både nasjonalt og internasjonalt.
- En gjennomarbeidet *senterplan* som inneholder ambisjoner for innovasjon og forbedring i undervisningen, og som tar sikte på å utvikle undervisningen innen feltet på lokalt, institusjonelt, nasjonalt og internasjonalt nivå
- En plan for *spredning* av kunnskap/praksis utviklet i senteret til nærliggende og andre fagmiljøer, både innenfor institusjonen, nasjonalt og internasjonalt. Det skal også foreligge en plan for å engasjere andre for å utvikle senteret videre, slik at satsingen er bærekraftig etter endt prosjektperiode.

De eksakte kriteriene finnes på Dikus hjemmesider.

SFU-midlene ble utlyst nasjonalt i februar 2016, med søknadsfrist 13. mai. Hver utdanningsinstitusjon kunne sende inntil fem søknader. Fagmiljøene skulle sende inn søknadene selv, med underskrift fra rektor ved institusjonen.

Vurderingsprosessen hos NOKUT skulle foregå i to trinn: 1. En innledende vurdering hvor alle de innsendte søknadene ble gjennomgått, og de beste ble sendt videre til en finale, og 2. Besøk på utdanningsinstitusjonene for å få mer innsikt i de beste prosjektene, før endelig tildeling.

Den interne prosessen på NTNU ble drøftet i prorektors utdanningsutvalg i desember 2015, og allerede i januar 2016 gikk informasjon ut til fakultetene, med oppfordring om å gi tilbakemelding om aktuelle kandidater innen 18.mars. Fakultetene ble også bedt om å melde fra om behov for støtte i søknadsskrivingen fra sentralt hold, innen 26.februar. I tillegg skulle fakultetene skulle drøfte behov for egenfinansiering fra rektor og vertsfakultetet, i tilfelle SFU-status ble innvilget. Videre tidsplan var stipulert som følger:

- Forlag til sammensetning av sentral komite på NTNU, som skulle oppnevnes av rektor og presenteres på møte i Utdanningsutvalget i mars.
- I løpet av april ble det avholdt seminar hvor fagmiljøene fikk anledning til å presentere og drøfte søknadene i fellesskap.
- Endelig frist for fakulteter til å nominere søknader fra sine fagmiljøer ble satt til 25. april. Kandidater gis allikevel anledning til å finpusse videre på søknaden i samarbeid med de sentrale støttefunksjonene.
- Den sentrale komiteen skulle sende inn utvalgte kandidater til rektor som skulle velge hvem som skulle sendes videre til NOKUT 15. mai.

Det kom inn åtte søknader til den sentrale vurderingskomiteen hos NTNU, hvorav fem ble sendt inn til NOKUT. Av disse kom tre til finalen, der to av disse ble innvilget SFU-status. Fagmiljøet som kom til finalen uten å få SFU-status ble i ettertid innvilget 1 mill. kr fra rektor for å utvikle prosjektet sitt videre, i tråd med lovnad i den interne utlysningsteksten.

## Resultater fra intervjuene

Respondenter fra fagmiljøene ble spurt om hvorvidt de opplevde informasjonen rundt den interne prosessen som tilstrekkelig, om prosessen i seg selv virket fornuftig, om de fikk den hjelpen de trengte underveis, og om den interne vurderingsprosessen opplevdes som god.

Informasjonen rundt utlysningen fra NOKUT internt på NTNU virker å ha fungert veldig bra. Alle respondentene fra fagmiljøene oppgir å ha fått god informasjon om utlysningen fra eget fakultet, og enkelte oppgir også å ha blitt kontaktet av sentraladministrasjonen direkte. Selv på et stort universitet som NTNU er det relativt få fagmiljøer som er i posisjon til å søke om SFU-status, og blant disse virker det som at SFU-utlysningen fra NOKUT var godt kjent i utgangspunktet. Informasjonsarbeidet internt på NTNU var dermed av betydning først og fremst hva angikk den interne prosessen. Fagmiljøene rapporterer at de interne tidsfristene var godt kjent og tydelig kommunisert. Prosessene rundt den interne vurderingen opplevdes fornuftige og ryddige, og støtten fra eget fakultet/institutt i prosessen rundt utformingen av budsjettet vurderes som tilstrekkelig. Spesielt er det grunn til å trekke fram muligheten til å ta kontakt med avdeling for utdanningskvalitet direkte. Denne kontakten rapporteres å ha vært tilgjengelig 'nærmest til alle døgnets tider', og opplevdes som ryddig, hjelpsom og entusiastisk. Den funksjonen vurderes av respondentene som utført på en veldig god måte.

En av ambisjonene fra prorektors side angående de interne prosessene rundt tildeling av prosjektmidler og priser er at disse prosessene skal føre til *læring* i fagmiljøene. Kunnskapen og erfaringen som oppnås skal komme til nytte i senere søknadsprosesser, og/eller i videre undervisningspraksis. Først og fremst oppleveres det i fagmiljøene som nyttig å reflektere rundt sin egen undervisning, i samarbeid med sitt eget og tilstøtende fagmiljøer, og den interne læringen som følger av dette. Dernest rapporteres seminarene der de forskjellige miljøene presenterer prosjektene sine for hverandre og diskuterer dem i fellesskap som til dels veldig nyttige og interessante. Tilbakemeldingene fra vurderingskomiteen er også nyttig lesning, men fungerer først og fremst som en bekreftelse på at komiteen har lest og forstått søknaden. Til sist opplever kontakten med de administrative støttefunksjonene som lærerikt i noen grad, men erfaringen som oppnås der er mer i kategorien 'dette kan vi bli bedre på'. Det er altså betydelig læring i å gjennomgå en slik søknadsprosess, men læringen foregår i størst grad internt i fagmiljøene, og til en viss grad i mellom fagmiljøer. I den grad dette betyr at læringsutbyttet kan økes ser det ut til at det er knyttet til involvering av de pedagogiske støttefunksjonene.

Tilgangen på støttefunksjoner var godt kjent i fagmiljøene, gjennom informasjonen rundt den interne utlysningen, men både fagmiljøene og representanter fra de ulike støttefunksjonene selv meddeler at denne støtten er relativt lite brukt. Fagmiljøene later til å være til en viss grad fornøyd med sin egen erfaringsbaserte undervisningskompetanse, og ønsker å bruke systemer som er godt innarbeidet og som man vet fungerer. Dette er ikke et fenomen som er isolert til SFU-prosjektene, men gjennomgående for alle tildelingene som er vurdert her. Det vises derfor til eget kapittel om de administrative støttefunksjonenes rolle for mer diskusjon om dette.

På spørsmål om komiteen har gitt inntrykk av å være habil, kompetent og representativ, har ingen av søkerne som har blitt intervjuet hatt noen sterke synspunkter på dette. Den generelle tilbakemeldingen er at man ikke har tenkt mye over komiteens sammensetning, utover at man har tillit til at den er habil og gjør en god jobb. Dette gjelder både søkere som har blitt anbefalte videre av den interne komiteen, og de som ikke har fått tilslag. Det er aksept for at nåløyet er trangt for å få SFU- status, og at NTNU bare kan anbefale et begrenset antall kandidater. De miljøene som har fått avslag fra den interne komiteen har vært forberedt på dette, og begrunnelsene fra komiteen har fungert som bekreftelse på at komiteen har jobbet godt.

Fagmiljøene ble også invitert til å gi synspunkter på prosessen rundt SFU-tildelingen for 2019. Prosessen i 2019 er rustet enda mer opp sammenlignet med den i 2016, blant annet med flere seminarer, og ved at de meritterte underviserne er invitert til å bidra med informasjon og motivasjon. Fagmiljøene virker å være positive til en slik ytterligere styrking av den interne prosessen, og spesielt fremheves de meritterte underviserne som egnet til å bistå søkerne.



# Program for studentaktiv læring 2018

## Bakgrunn

Program for studentaktiv læring er en finansieringsordning som ble etablert av Diku i 2018 som respons på Stortingsmelding nr 16 (2016-2017) Kultur for kvalitet i høyere utdanning. Meldingen peker på et behov for studentaktive læringsformer i høyere utdanning, og i 2018 lyste Diku ut inntil 40 millioner kroner til prosjekter som skulle utvikle studentaktive læringsformer. Eksempler på studentaktive læringsformer som nevnes i utlysningsteksten er 'prosjektbasert læring, teambasert læring, casebasert læring, praksis, feltarbeid, ulike former for omvendt undervisning, studenter som involveres i forskningsarbeid eller på andre måter tar aktivt del i et utforskende faglig læringsfellesskap'.

Prosjektene skulle omfatte hele studieprogram eller emnegrupper, og hvert prosjekt kunne motta inntil fem millioner kroner i støtte og ha en varighet på inntil tre år. Fagmiljøene skulle selv sende inn søknadene til Diku, men søknadene måtte også inkludere en uttalelse fra prorektor som forklarte på hvilken måte prosjektet harmonerte med utdanningsinstitusjonens visjoner. Det var i tillegg et krav om minst 30% egenfinansiering fra utdanningsinstitusjonene. Det var ingen begrensninger på antall søknader som kunne sendes inn fra hver utdanningsinstitusjon. Søknadsfristen hos Diku var 10. desember, og det kom inn 71 søknader totalt, hvorav seks var fra NTNU. Søknadene er foreløpig ikke ferdigbehandlet hos Diku.

Vurderingskriteriene hos Diku er vesentlig mindre omfattende for Studentaktiv læring enn for SFU-prosjekt, og stiller kort oppsummert krav til studentmedvirkning, Fou-innhold, gjennomførbarhet, og plan for videreføring og kunnskapsspredning.

Etter en orientering om Dikus utlysning blant medlemmene i Utdanningsutvalget, ledere for utdanningsseksjonene ved fakultetene og enkelte fagmiljøer som ble ansett som aktuelle søkere, gikk NTNUs interne utlysning formelt ut som et notat fra Avdeling for utdanningskvalitet til fakultetene 28. september. Det ble videre holdt et internt søkerseminar på NTNU med deltakelse fra Diku, før Diku arrangerte et nasjonalt webinar for alle institusjonene i oktober. Forslag til intern frist for fakultetene til å motta søknader fra fagmiljøene var 20. november, og alle de nominerte søknadene skulle sendes til rektor fra fakultetene innen 26. november. Det skulle også legges ved et forslag til rektors redegjørelse for hvordan prosjektet passet med NTNUs strategi, forfattet av søkerne selv. Søknadene skulle så evalueres sentralt på NTNU, der Utdanningsutvalget utgjorde vurderingskomiteen. Søkerne ble informert om utvalgets innstilling den 7. september, og de søknadene som utvalget anbefalte fikk tre dager på seg til å ta inn forslag til forbedring av søknaden før endelig innsendingsfrist 10. september. Totalt kom det inn 14 søknader fra fakultetene, hvorav Utdanningsutvalget vurderte seks av disse til å være gode nok til å sendes inn til Diku.

## Resultater fra intervjuene

Når det gjelder informasjonen rundt utlysningen internt på NTNU, framdriften i prosessen og muligheten til kontakt med sentraladministrasjonen underveis, ser prosessen ut til å ha fungert meget bra, i likhet med SFU-utlysningen. Dette gjelder både støtte/informasjon på eget fakultet eller institutt, samt kontakten med sentraladministrasjonen.

Forøvrig er den generelle beskjeden fra fagmiljøene at den interne prosessen rundt denne utlysningen oppleves som unødvendig tungvint. Søkerne må nomineres fra sitt respektive fakultet, noe som innebærer til dels tidkrevende kommunikasjon og møtevirksomhet. Det ble arrangert seminarer sentralt, og de nominerte søknadene måtte deretter gjennom en intern vurderingsprosess før det ble tatt en beslutning om søknaden kunne sendes inn til Diku. For

2018 var det seks av 14 nominerte søknader som slapp gjennom denne vurderingen, og dermed ble vurdert gode nok til å sendes videre til Diku med anbefaling fra prorektor. Denne interne vurderingen ble kjent for søkerne tre dager før søknadsfristen hos Diku. De søkerne som fikk søknaden sin godkjent av utdanningsutvalget fikk en tilbakemelding om hvordan søknaden kunne forbedres før endelig innsending.

Det er ikke åpenbart at NTNUs interne prosess før innsending av søknad til Studentaktiv læring er mer omfattende enn eksempelvis prosessen knyttet til søknad om SFU-prosjekt. Det er imidlertid to viktige forskjeller mellom disse prosessene. For det første er det betydelig mindre midler det søkes om for Studentaktiv læring-prosjektene, noe som skaper forventninger til at den interne prosessen skal være enklere. I tillegg er det ingen begrensning på hvor mange søknader NTNU kan sende til Diku for Studentaktiv lærings-prosjektene, og dermed oppstår spørsmålet om hvorvidt NTNU like gjerne kunne sende alle søknadene til Diku, og la vurderingen skje der.

Fagmiljøene oppgir at de bruker betydelig tid på å uforme utformingen av selve prosjektet og søknaden, og ønsker at den administrative prosessen på NTNU rundt dette skal være enkel. Flere respondenter sammenligner søknadsprosessen til Studentaktiv læring med søknader om forskningsmidler, og et typisk Forskningsråd-prosjekt er av samme størrelsesorden som de utdanningsprosjektene det søkes om her. Forskjellen er at det ved søknader om forskningsmidler normalt ikke gjennomføres noen administrative prosesser internt på NTNU, utover den støtten man får på eget institutt/fakultet ved utarbeidelse av budsjett. Det er liten forståelse blant respondentene fra fagmiljøene for at en søknad om undervisningsmidler, med tilsvarende omfang, skal kreve en langt mer omfattende intern prosess for å kunne sendes til ekstern vurdering. I tillegg blir mange av søknadene avvist fra sentralt hold sent i prosessen, og enkelte av søkerne opplever at friheten rundt utviklingen av egne prosjekter ikke oppleves å gjelde for undervisning på samme måte som forskning i denne sammenhengen

Samtidig er det forståelig at NTNU ønsker en intern prosess rundt disse søknadene, med involvering fra flere administrative nivåer, og hvor flere miljøer møtes og får anledning til å diskutere undervisningsprosjektene, for å bygge kompetanse og samhandling internt på NTNU. Diku legger også opp til dette, ved å reise rundt på universitetene for å holde søkerseminarer, og institusjonene forventes også å stille med egenfinansiering. Det er altså en mulig avstand mellom fagmiljøenes oppfatning av hva som bør kjennetegne disse prosessene, og hva som betraktes som formålstjenlig fra sentralt hold.

I motsetning til de andre vurderingsprosessene, ser ikke tilbakemeldingene fra Utdanningsutvalget til å komme fra en samlet komite. Isteden er tilbakemeldingen til de individuelle søkerne av tildels svært forskjellig form. Enkelte søkere har fått en tilbakemelding som tar punktvis utgangspunkt i vurderingskriteriene fra Diku, eventuelt kravene til utforming av søknad, og vurderer den enkelte søknaden i henhold til disse. Andre tilbakemeldinger griper eksempelvis fatt i en enkelt referanse til pedagogisk litteratur, og diskuterer tolkninger av denne. Det er en opplevelse av lite konsistens i tilbakemeldingene til søkerne, og tilbakemeldingene har preg av å være skrevet av forskjellige personer uten at komiteen har gjennomført en felles behandling av søknadene. I den grad slike tilbakemeldinger er ment primært som nyttige tips til forbedring av søknaden kan en slik prosess fungere greit, men det er en utfordring for troverdigheten om dette også brukes som grunnlag til å *forkaste* søknader. Enkelte søkere føler også at vurderingene og tilbakemeldingene har preg av 'politikk', i den forstand at de reflekterer behovene til ledelsen snarere enn fagmiljøene.

Prosessene med at Utdanningsutvalget gjennomgår og diskuterer alle søknadene har åpenbare fordeler. Det kan føre til læring som er nyttig i fremtidig vurdering og veiledning av søknadsprosesser, og bygger kompetanse internt på NTNU. Utdanningsutvalget består av

representanter fra alle fakultetene på NTNU, i tillegg til studenter og representanter fra forvaltningsutvalgene for lektor- og ingeniørutdanningene. Denne sammensetningen gir utvalget god representativitet, og Utdanningsutvalget er i utgangspunktet derfor egnet til å utgjøre en vurderingskomite. Men i denne sammenhengen kan måten det har blitt gitt tilbakemeldinger på, og hvilke vurderinger og sorteringer som er gjort, gi grunnlag for diskusjon.

Det er to mulige løsninger på dette dilemmaet som i utgangspunktet peker seg ut. Den første er å løfte vurderingen hos Utdanningsutvalget opp til et høyere formelt nivå, der alle søkerne mottar en samlet uttalelse fra utvalget, med gode begrunnelser for eventuelle avslag, tilsvarende de andre vurderingene omtalt i denne rapporten. Det er imidlertid ikke åpenbart hvordan disse begrunnelsene bør utformes, eller hvorfor og hvordan utvalget skal sortere ut søknader, da NTNU har lite å tape på å videresende søknader selv om Utdanningsutvalget anser enkelte som svake. Basert på antall innsendte søknader og tilgjengelige midler i 2018 må nåløyet for å få innvilget søknaden av Diku anses som trangt, og sjansen for at NTNU får tildelt midler til prosjekter som man ikke vil støtte lokalt er sannsynligvis liten. NTNU er, som Norges største universitet, forøvrig underrepresentert i søknadsbunken hos Diku for 2018-tildelingen. Den andre mulige løsningen er å la Utdanningsutvalget være et organ som kun bistår med konstruktiv tilbakemelding, som kan bidra til en forbedring av søknadene, og i tillegg vurdere om søknadene er direkte i strid med rektors utdanningsstrategi. Alle søknader som passer inn i strategien kan bli sendt videre til Diku, uavhengig av den kvalitetsmessige vurderingen fra Utdanningsutvalget ved NTNU. Det er denne løsningen som trekkes fram som ønskelig fra fagmiljøenes side.

# Midler til innovativ utdanning 2017, store og små prosjekt

## Bakgrunn

Rektorstøtte til innovativ utdanning, store og små prosjekter, er en del av NTNUs helhetlige Toppundervisningsstrategi. Fra utlysningsteksten i 2017 kan man lese at:

*'NTNU Toppundervisning er en helhetlig satsning som skal bidra til at NTNU når sitt mål om å levere en utdanning preget av kvalitet på høyt internasjonalt nivå. NTNU Toppundervisning består av en portefølje av utviklingstiltak som sammen skal styrke utdanningen ved NTNU gjennom å utvikle innovative undervisnings-, lærings- og vurderingspraksiser. Tiltakene skal lede til økt læringsutbytte hos studentene. Ett av tiltakene er satsing på utviklingsprosjekter.'*

Midler til både store og små prosjekter ble utlyst våren 2017, med søknadsfrist samme høst. Selv om det her dreier seg om to separate tildelinger er både søknadsprosess, vurdering og tilbakemeldingen fra fagmiljøene i stor grad lik for begge. De er derfor behandlet i samme kapittel.

## Store prosjekt

Støtten til store innovative undervisningsprosjekter ble utlyst i juni 2017. Til sammen ble det lyst ut 12 mill. i støttemidler, der hvert enkelt prosjekt kunne få tildelt inntil 1 million kroner i året over en periode på 3 år. Ved en eventuell tildeling ble det også forutsatt at vertsfakultetet til den enkelte søker bidro med minst like mye midler. Denne utlysningen har flere likhetstrekk med utlysningen til SFU-midler fra Diku, og det nevnes i utlysningen at miljøene man ønsker å støtte bør være på et så høyt nasjonalt /internasjonalt nivå at de kan være egnet til å søke eksempelvis SFU-status på et senere tidspunkt. Her ser det ut til å være en intensjon om at de store innovative undervisningsprosjektene delvis er ment å fungere som en forberedelse for at fagmiljøene på et senere tidspunkt skal kunne søke om SFU-status.

Tildelingskriteriene inkluderer at fagmiljøene som søker skal dokumentere eksisterende kvalitet i utdanningen, og legge fram en innovativ og gjennomførbar prosjektplan. De fullstendige kriteriene kan finnes på NTNU Toppundervisning sine hjemmesider, og er en lett omarbeidet versjon av Dikus kriterier for SFU-tildeling. I utlysningsteksten legges det opp til en bred forståelse av begrepet innovasjon, og det understrekes at alle fagmiljøer inviteres til å søke. Det blir samtidig vektlagt at bruk av dataverktøy som oftest spiller en rolle i innovativ undervisning, og det oppfordres til å ta i bruk NTNUs nye læringsarealer. Søknadene ble forventet vurdert fra hvert enkelt fakultet før de ble sendt inn til den sentrale vurderingskomiteen, og hvert fakultet kunne sende maksimalt 2 søknader. Endelig frist for å sende inn søknader fra fakultetene var 30. oktober 2017.

## Små prosjekt

Støtte til innovativ utdanning små prosjekt var i størrelsesorden inntil 250 000 kroner fra rektor, med varighet på inntil 2 år. Vertsfakultetet måtte i tillegg bidra med minst 50% egenfinansiering. Det ble lyst ut til sammen inntil 5 mill. Også disse søknadene skulle sendes inn fra hvert fakultet, og hvert fakultet kunne nominere inntil 3 kandidater.

Utlysningsteksten for de små prosjektene er for det meste lik utlysningsteksten for de store prosjektene. Forståelsen av innovasjon er den samme, og med en lik oppfordring til bruk av dataverktøy og læringsarealer. Forskjellen mellom disse utlysningene er hovedsakelig at kriteriene for tildeling av små prosjekter er enklere, og de bygger ikke på SFU-kriteriene. Kort oppsummert kreves det en prosjektplan som synliggjør innovasjonsinnhold, relevans til etablert pedagogisk teori, institusjonell forankring på NTNU og gjennomførbarhet.

En annen forskjell mellom søknaden til små og store prosjekter er at det for små prosjekter ikke understrekes like grundig at prosjektet skal ha en plan for videre kunnskapsspredning. Gitt at prosjektene er små kan det heller ikke forventes at de skal føre til like varige og gjennomgripende endringer som de store, men at de i stedet kan betraktes som lavterskelprosjekter. I stedet for en gjennomarbeidet prosjektplan som synliggjør innovasjonspotensiale og gjennomførbarhet, skal fagmiljøene bak de aktuelle prosjektene inviteres til et møte hvor prosjektene diskuteres med hensyn til gjennomførbarhet, og hvor poenget er å sikre at alle kreftene som skal med for å få prosjektet gjennomført er involvert på et tidlig stadium.

## Resultater fra intervjuene

Alle fagmiljøene som har blitt intervjuet beskriver kommunikasjonen knyttet til utlysning, søknads- og vurderingsprosess som god. De miljøene som er intervjuet til denne evalueringen har alle, naturlig nok, fått informasjon om tildelingene. I tillegg opplevde fagmiljøene den videre prosessen, vurderinger og kommunikasjon med sentraladministrasjon som veldig ryddig for både de små og store prosjektene. Prosessen rundt denne utlysningen er i stor grad lik den interne prosessen rundt SFU-tildelingen for 2016, og tilbakemeldingene fra fagmiljøene er også ganske sammenfallende med dem rundt SFU-prosessen.

Vurderingskomiteene oppfattes av fagmiljøene som kompetente og habile, og tilbakemeldingene fra komiteene bekrefter generelt inntrykket om at vurderingen er gjort på en god måte. Vurderingene oppleves som rettferdige, og bekrefter, med enkelte unntak, stort sett søkermiljøenes vurdering av egen søknad. Tilgangene til administrativ støtte vurderes også som god i de tilfeller man har bruk for slik støtte. Et slikt behov dreier seg som oftest om utarbeidelse av budsjett, der støtten fra eget fakultet/institutt har vært gjennomgående bra. De samme betraktningene rundt de pedagogiske støttefunksjonenes rolle gjelder for øvrig for alle tildelinger. Det vises til egne kapitler om vurderingskomiteenes arbeid og støttefunksjonenes rolle.

Alle respondentene understreker at NTNU Innovativ utdanning er ansett som et veldig prisverdig tiltak når det gjelder å heve undervisningen internt på NTNU, samt løfte fram de miljøer som har potensiale til å hevde seg i nasjonale konkurranser. Det fremheves også at disse prosjektmidlene er til stor hjelp for å rekruttere og holde på gode undervisere, spesielt i miljøer der det oppleves en stor etterspørsel etter slik kompetanse utenfor universitetssystemet. NTNUs Innovative undervisningsprosjekter er et 'lavterskel' tiltak sammenlignet med de nasjonale tildelingene, og har dermed potensiale til å engasjere flere fagmiljøer. Det forventes at fagmiljøene skal kunne lære av søknadsprosessene og prosjektene, og det rapporteres at det også er mye læring internt gjennom prosessen med utarbeidelsen av søknaden. Ordningen med meritterte undervisere er ikke en del av denne evalueringen, men det nevnes fra flere hold at den eksemplifiserer hvordan læring fra interne prosjekter smitter over til de nasjonale tildelingene. Dette er undervisere som har stor troverdighet i fagmiljøene gjennom å ha demonstrert god pedagogikk i praksis, og de har i mange tilfeller fått tildelt interne prosjektmidler tidligere. Fra SFU-tildelingen for 2019 er de meritterte underviserne med som en støtte for fagmiljøene i søknadsprosessene, og de meritterte underviserne er dermed et eksempel på en kobling mellom satsingen på interne undervisningsprosjekter og nasjonale tildelinger.

I likhet med SFU-utlysningen er det relativt få fagmiljøer ved NTNU som er i posisjon til å søke om de store prosjektene. Disse fagmiljøene er oppmerksomme på utlysningen, både fra sentralt hold og lokalt på eget institutt og fakultet. Samtidig forteller enkelte representanter fra fagmiljøene at de små prosjektene av og til kan gå 'under radaren', nettopp fordi de er små. Støtte til små prosjekter er ment å være et lavterskeltiltak som skulle appellere til et bredt

spekter av fagmiljøer ved NTNU. Hvis det er slik at informasjonen om utlysningen til disse midlene ikke når frem til alle miljøene som har mulighet til å søke, er det grunn til å undersøke hvorfor dette kan være tilfelle.

Enkelte respondenter peker på et potensielt 'klasseskille' mellom forskjellige fakulteter/institutter hva angår informasjon rundt utlysningen, spesielt av midler til små prosjekter. Selv om de har mottatt informasjon om utlysningen selv, er de ikke alltid sikre på om denne informasjonen har nådd fram til nærliggende fagmiljøer. Noen respondenter oppgir at det er stor interesse rundt Innovativ utdanningsmidlene på eget fakultet og institutt, mens andre oppgir at engasjementet er lite, både fra kolleger og fra ledelsen på eget institutt.

Oversikten over hvem som har søkt og fått tildelt prosjekter for 2017 viser at søkermassen til de store og små prosjektene ikke nødvendigvis er representativ for NTNU som helhet. Det er tydelig at enkelte miljøer har større evne enn andre til å sette disse utlysningene på dagsorden. IE og MH-fakultetene er eksempelvis godt representert i søkerbunken, mens det fra HF, og de klassiske samfunnsvitenskapene på SU-fakultetet er ganske få søkere til prosjektmidler. Sett i lys av antall studenter på disse fakultetene er det en viss skjevfordeling i søknader til og tildeling av slike prosjektmidler.

Med den informasjonen som har vært tilgjengelig for denne rapporten er det ikke grunnlag for å konkludere med at noen miljøer blir urettferdig behandlet i vurderingsprosessene til midlene til små og store prosjekter. Det er heller ikke mulig å konkludere med hvorvidt informasjonen har nådd fram til de miljøene som ikke har søkt på midler. Mangelen på søknader fra enkelte miljøer kan også skyldes en manglende *kultur* for prosjektbasert samarbeid. Det er ikke sikkert at de administrative prosessene i seg selv er godt egnet til å endre en kultur rundt undervisningen hos alle fagmiljøene på et stort universitet, men funnene gir likevel grunn til å se nærmere på hvorvidt initiativet når fram til alle fagmiljøene på NTNU, og hva som eventuelt kan gjøres for at det i større grad skal være tilfelle.

# NTNUs pris for utdanningskvalitet 2018

## Bakgrunn

NTNUS pris for utdanningskvalitet er en av NTNUs sju ansattepriser<sup>1</sup>, og ble i likhet med de andre ansatteprisene sist lyst ut den 10.oktober 2018. Utlysningen gikk ut som et notat til alle fakultetene, med en oppfordring til å nominere aktuelle kandidater til alle prisene. Ansatteprisene er også promotert gjennom oppslag på Innsida. I motsetning til hva som er tilfelle med flere av de andre ansatteprisene er det ikke anledning for fagmiljøene å søke direkte på utdanningskvalitetsprisen, men kandidater må her nomineres av sitt respektive fakultet, evt. Studenttinget. Ifølge utlysningen skal prisen bestå av diplom, et kunstverk og et stipend på 'kr 25000/50000 for ansatt/fagmiljø'. Prisutdelingen skulle foregå gjennom en 'høytidelig seremoni', både for prisvinnere og forslagsstillere 11.desember samme år.

Prisen for utdanningskvalitet er ment å skulle premiere utdanning som er preget av kvalitet på høyt internasjonalt nivå, samt å stimulere til utvikling av utdanningskvaliteten på NTNU. Den erstatter den tidligere SINTEF-gruppens pris for fremragende pedagogisk virke, i tillegg til lignende ansattepriser ved Gjøvik og Ålesund.

Ifølge Innsida skal nominasjoner inneholde beskrivelse av utviklingsarbeidet, dokumentere samarbeid mellom studenter, fagmiljø og andre aktuelle aktører, dokumentere relevans til utdanningsteori i tillegg til fagspesifikk kompetanse, og inneholde en plan for videreføring og kunnskapsspredning. Det står også at prisen utdeles til 'et fagmiljø eller flere fagmiljø som samarbeider om utviklingsarbeidet'.

Vurderingskomiteen for 2018 besto av fire ansatte ved NTNU, i tillegg til en studentrepresentant. Kandidatene skulle evalueres etter følgende kriterier:

- Utviklingsarbeidet må bidra vesentlig til utvikling og varig forbedring av utdanningskvaliteten.
- Dokumentert effekt av utviklingsarbeidet på læring og utdanningskvalitet.

Vurderingskomiteen behandlet to innkomne nominasjoner til utdanningsprisen, etter at en tredje nominasjon ble oppfattet av komiteen å være i strid med kriteriene for prisen, da det dreide seg om en enkeltperson og ikke et fagmiljø. Vedkommende valgte senere å trekke søknaden, ifølge komiteens innstilling.

## Resultater fra intervjuene

Siden bare to kandidater ble evaluert av komiteen, er det ikke mange representanter fra fagmiljøene å intervju om denne prosessen. For å få et bredere faktagrunnlag har i tillegg også deltakere fra de andre tildelingsprosessene som er behandlet i denne rapporten blitt intervjuet om prisen for utdanningskvalitet, selv om de ikke har søkt selv (dvs blitt nominert som kandidat fra sitt fakultet). De har blitt spurt om hvorvidt de er klar over prisen, og hvorfor de ikke har søkt/blitt nominert.

---

<sup>1</sup> De andre ansatteprisene er prisene for forskningskvalitet, nyskaping og samarbeid med arbeidslivet, forskningsformidling, likestilling, arbeidsmiljø og tilgjengelighet, og internasjonalisering.

Hovedinntrykket fra undersøkelsen er at dette er en pris som få har hørt om. Informasjonen rundt utlysningen virker å ha et forbedringspotensial. Utlysningen gikk som en felles epost til postmottaket ved de forskjellige fakultetene, i tillegg til en del avdelinger ved fellesadministrasjonen, med en oppfordring til å nominere kandidater til alle NTNUs ansattepriser. Det er uklart om Studenttinget mottok denne oppfordringen direkte. I tillegg ligger det som nevnt informasjon ute på Innsida, men totalt sett er nok denne informasjonen ikke tilstrekkelig til å nå ut til fagmiljøene i særlig stor grad. Informasjonen ventes å gå tjenestevei, noe som krever at eposten blir videresendt på flere nivåer. Hvis ikke oppmerksomheten og entusiasmen rundt prisen er tilstrekkelig god gjennom hele informasjonskjeden kan informasjonen gå tapt underveis. Flere representanter fra fagmiljøene peker på dette som en mulig forklaring, i tillegg til at de også kan ha glemt å lese eposten selv, i tilfelle de har fått den.

I tillegg til at informasjonen rundt utlysningen ikke har kommet fram til mange fagmiljøer, opplyser mange av representantene for fagmiljøene at de er usikre på om de ville ha søkt på denne prisen. Det er flere årsaker til dette. Den første er at søknaden krever innsats, og tar fokuset vekk fra det daglige undervisningsarbeidet. Siden det ikke er noen betydelige midler involvert i prisen til utvikling av framtidige undervisningsprosjekter, vurderes tiltaket som lite hensiktsmessig til å bedre undervisningen direkte. Flere oppgir også at priser ikke er spesielt motiverende i seg selv, sammenlignet med belønningen som ligger i fornøyde og engasjerte studenter. Til sist oppgir enkelte at prosessen, hvor man må gjennom sitt eget fakultet for å bli nominert, er demotiverende i seg selv.

Blant de få som har søkt, oppgis informasjonsarbeidet rundt nominasjonsprosessen å ha vært ganske godt, men vurderingsprosessen for tildelingen i 2018 ser ut til å ha hatt noen svakheter. Tilbakemeldingen til søkerne og vurderingen i seg selv framstår som ryddig og god, og valget av vinner er godt begrunnet. Imidlertid var komiteen noe skjevt sammensatt. Tre av fire komitemedlemmer ansatt ved NTNU representerte samme fakultet som vinneren av prisen. Det er lett å peke på at en slik sammensetning er uheldig, noe komiteen selv peker på i begrunnelsen sin. Utover dette er det ikke grunnlag for å si at vurderingen var feil, men det bør være et mål at vurderingskomiteen har en bedre representativitet. Det vises ellers til eget kapittel om vurderingskomiteenes sammensetning og arbeid.

I rapporten fra vurderingskomiteen oppgis det også at det opprinnelig var tre nominerte kandidater fra fakultetene. Den ene kandidaten ble imidlertid vurdert som uaktuell, da dette dreide seg om en enkeltperson, og ikke et *fagmiljø*. Hva som menes med *fagmiljø* i denne sammenhengen er imidlertid ikke definert i utlysningsteksten, og det er forståelig at kriteriet om hvorvidt enkeltpersoner kan søke har blitt oppfattet ulikt. NTNUs utdanningspris er en videreføring av flere tidligere undervisningspriser, som nesten alltid har vært tildelt enkeltpersoner. Formuleringen om at prisen innebærer et stipend på '25000/50000 til person/fagmiljø' er heller ikke lett å forstå, og kan igjen tolkes som en invitasjon til enkeltpersoner. Mer generelt er kriteriene for denne tildelingen ganske åpne, noe som kan være gunstig med tanke på å fange opp forskjellige fagmiljøer og gi komiteen rom for skjønn. Men i den grad kriteriene brukes til å rangere, og i verste fall avvise, søkere bør de være tydelig definert på forhånd. Det oppfordres til en diskusjon rundt dette.

Fagmiljøene er gjennomgående positive til oppmerksomheten som vies god undervisning på NTNU, og de oppgir at prisen for utdanningskvalitet godt kan være en fin del av dette. Selv om ingen av respondentene fra fagmiljøene oppgir å være motiverte av konkurranse om priser i seg selv, har en slik tildeling en potensiell verdi som symbol på at undervisningen tas på alvor på NTNU. Forutsetningen for at et slikt symbol skal fungere er imidlertid at det er synlig. Mangelen på kandidater til prisen, i tillegg til tilbakemeldingene fra fagmiljøene generelt, tyder på at dette ikke er tilfelle. Hovedkonklusjonen her er en oppfordring til å skape mer



oppmerksomhet rundt prisen, og generere flere søkere slik at konkurransen om prisen framstår som reell.

## Vurderingskomiteenes sammensetning og arbeid

Alle tildelingene av prosjektmidler og priser som er vurdert her har til felles at de innsendte søknadene ble behandlet av en vurderingskomite på NTNU. Dette gjelder også i de tilfellene hvor søknadene skulle videre til nasjonal vurdering hos Diku. De ulike komiteene og deres sammensetning er som følger:

- For SFU 2016 besto vurderingskomiteen av fire vitenskapelige ansatte fra hvert sitt fakultet, i tillegg til en ekstern representant, en studentrepresentant og en representant fra sentraladministrasjonen.
- For Innovativ undervisning 2017, små og store prosjekt, besto komiteen av lederne for NTNU PLUS og NTNU CEED, i tillegg til en ekstern representant, en studentrepresentant og leder for Avdeling for utdanningskvalitet. Forslag til sammensetning av komiteen var inkludert i utlysningsteksten for begge tildelingene.
- For Studentaktiv læring 2018 var det Utdanningsutvalget, som består av prodekaner for utdanning fra alle fakultetene, to studentrepresentanter og tre representanter fra forvaltningsutvalgene for lektor- og ingeniørutdanningene, som utgjorde vurderingskomiteen.
- For NTNUs pris for utdanningskvalitet 2018 var komiteen satt sammen av fire NTNU ansatte, som til sammen representerte alle tre campuser (Ålesund, Gjøvik og Trondheim) og to fakulteter, og en studentrepresentant. Statuttene til prisen sier at komiteen skal ha tre medlemmer, men i dette tilfelle var den utvidet til fem for å 'sikre representativitet'.

Spørsmålet om komiteene er godt sammensatt er belyst med hensyn til habilitet, representativitet og kompetanse. Vurderingene er basert på tilgjengelige dokumenter og intervjuer med fagmiljøene og enkelte komitemedlemmer. Det er også undersøkt om vurderingsarbeidet i seg selv fremstår som godt, basert på innstillingene og tilbakemeldinger gitt til søkerne.

For de fleste tildelingene vurdert her er vurderingskomiteene på NTNU sammensatt av et utvalg av representanter fra forskjellige fakulteter, i tillegg til en ekstern representant fra en annen undervisningsinstitusjon enn NTNU, samt en studentrepresentant. Komitemedlemmene er generelt engasjert i undervisning, eksempelvis ved at de er en del av Utdanningsutvalget, at de er tilknyttet en av støttefunksjonene for utdanning, eller ved at de selv er meritterte undervisere. Tilbakemeldingen fra komiteene til søkerne tilkjennegir også at vurderingene ofte preges av utdanningsfaglig kompetanse. Fra et objektivt synspunkt virker generelt representativiteten også å være god, da flere fakulteter, fagtradisjoner og campuser er representert. I den grad habilitetsproblematikk har oppstått i vurderingskomiteenes innstillinger, er dette gjerne drøftet i selve innstillingen, og i enkelte tilfeller har komitemedlemmer blitt vurdert som inhabile, eksempelvis når de har måttet vurdere et prosjekt de selv har tilknytning til.

Generelt er fagmiljøene positive til sammensetningen av vurderingskomiteene. De fleste rapporterer at de ikke har tenkt særlig over dette, og de fleste uttrykker at komiteene er godt sammensatt i den grad de har kunnskap om det. Vurderingene og begrunnelsene for

komiteenes valg oppleves som gode, og svarer i stor grad til søkerens oppfatninger av egne søknader. Det er ikke nødvendigvis slik at søkerne opplever mye læring i å lese tilbakemeldingene fra komiteene, men tilbakemeldingene oppleves som en bekreftelse på at komiteene har lest og forstått søknadene. Det er en generell aksept for at ikke alle kan få tildelt støtte, da det i de fleste tilfellene er begrensede midler til rådighet. Respondentene gir videre uttrykk for at fagmiljøene som får avslag på søknadene sine som regel er klare over søknadens svakheter.

I den grad fagmiljøene rapporterer synspunkter på sammensetningen av vurderingskomiteene er det hovedsakelig to momenter som kan trekkes fram. Det første er at ekstern representasjon oppfattes som *bra*, uten at det dermed signaliseres et ønske om at det burde være mer ekstern representasjon. Nyten ved å beholde og utvikle kompetanse internt på NTNU fremheves også av mange respondenter. Det andre er at komitemedlemmene bør skiftes ut med en viss frekvens. I den grad det oppleves at deltakelse i komiteene har gått på rundgang blant et lite antall medlemmer, vurderes det som lite ønskelig. Konklusjonen her blir altså at representativitet er viktig, herunder også ekstern representasjon, og at det er ønskelig at det tilføres 'friskt blod' i systemet over tid.

Et gjennomgående inntrykk er at fagmiljøene har *tillit* til at vurderingskomiteene utfører jobben sin på en god måte. Søkerne er vitenskapelige ansatte, og medlemmene av vurderingskomiteene oppfattes i denne sammenhengen som fagfeller i den forstand at de er selv akademikere med en lignende yrkestradisjon. Fagmiljøene er vant til å bli evaluert, og slik sett er vurderingsprosessene som er studert her ikke prinsipielt ulike prosessene rundt vurdering av, eksempelvis, søknader om forskningsmidler. Det forventes samme grad av habilitet, kompetanse og representativitet i begge tilfeller.

Fra dette hovedinntrykket er det imidlertid to unntak. Det første er vurderingsprosessen rundt Studentaktiv læring i 2018, hvor representanter fra fagmiljøene stiller spørsmålsteget ved vurderingsprosessen. Utdanningsutvalget er i utgangspunktet både representativt og kompetent nok til å utgjøre en vurderingskomite, men tilbakemeldingene fra fagmiljøene signaliserer noe misnøye rundt komiteens arbeidsmåte. Det kan hende at denne misnøyen også delvis skyldes at prosessen generelt opplevdes som unødvendig tidkrevende, men basert på de dokumentene som er tilgjengelig for denne rapporten er det lett å si seg enig i at tilbakemeldingene til søkerne fungerer bedre som tips til forbedring av søknader enn som begrunnelser for vedtak. Det bør derfor vurderes om disse tilbakemeldingene kan få en mer formell karakter dersom vurderingene skal brukes til å sile søknadsbunken.

Et annet viktig unntak, som forhåpentligvis kan regnes som et enkeltstående tilfelle, er prosessen rundt NTNUs undervisningspris i 2018. Denne gangen var vurderingskomiteen uvanlig skjevt sammensatt med tre av fire ansattmedlemmer fra samme fakultet. I tillegg var det, blant kun to kandidater, en kandidat fra det samme fakultetet som endte opp med å få prisen. Komiteen gjorde i sin begrunnelse en god jobb med å rettfærdiggjøre avgjørelsen, og understreket selv at komiteen ikke var optimalt sammensatt, men anførte at avgjørelsen likevel var gjort på et nøytralt faglig og samvittighetsfullt grunnlag. Men inntrykket av at vurderingen ikke var helt som den skulle kan lett feste seg i en slik situasjon, og skape misnøye i ettertid. I verste fall kan det oppstå usikkerhet om hvorvidt sammensetningen av komiteen i seg selv var et resultat av en habil vurdering. Slike inntrykk kan være ødeleggende for den ovennevnte tilliten til fagfellevurderingen som kjennetegner alle tildelingene vurdert her, og det vil igjen kunne skape vanskelige arbeidsvilkår for framtidige vurderingskomiteer. Det oppfordres til å gjøre et mer grundig arbeid rundt sammensetningen av denne komiteen i fremtiden, og det kan være verd å undersøke om statuttene til prisen bør justeres for å sikre god representativitet.

## De pedagogiske støttefunksjonenes rolle

I forbindelse med utlysningene av prosjektmidler, har fagmiljøene anledning til å involvere de forskjellige pedagogiske støttefunksjonene som er tilgjengelig på NTNU, i utformingen av prosjektet og prosjektsøknaden. Dette kapitlet handler om disse miljøenes medvirkning. De omtales her som *støttefunksjoner*, mens søkermiljøene som ventes å bruke dem omtales som *fagmiljøer*. De aktuelle støttefunksjonene er:

- Læringsstøttesenteret, som gir generell veiledning og bistår i å finne andre støttefunksjoner
- Uniped, som skal bidra til fagpedagogisk utvikling og kompetanseheving for hele NTNU
- NTNU DRIVE, som bistår i utvikling av digital kompetanse i undervisningen, og består av IKU (generell utviklingsstøtte), BETA (nye digitale løsninger), og MOOC (utvikling av nettbaserte kurs)
- NTNU CEED, som bistår ingeniørmiljøene
- NTNU PLUS, som primært bistår MH-fakultetet

I utlysningen til Studentaktiv læring i 2018 ble det oppfordret spesifikt til å oppsøke disse støttefunksjonene. I de andre utlysningene vurdert her er ikke en slik oppfordring eksplisitt kommunisert, og det ser heller ikke ut til at involvering av pedagogiske støttefunksjoner ble ansett som et kriterium i de interne vurderingene av søknadene, verken i utlysningsteksten eller som kriterier brukt i begrunnelsene for komiteenes vedtak. På begge stadier i prosessene er det imidlertid uttalt at det forventes sterk 'pedagogisk forankring' i de omsøkte prosjektene. I den interne SFU-utlysningen for 2016 står det riktignok også at fakultetene kan melde inn eventuelle behov for 'sentral støtte til ideutvikling', men hva dette betyr blir ikke nærmere forklart.

Tilgangen på pedagogiske støttefunksjoner er imidlertid relativt godt kjent i fagmiljøene. Alle respondentene fra fagmiljøene tilkjenner god kjennskap til disse pedagogikkfaglige miljøene. Samtidig rapporterer både fagmiljøene og representanter fra de ulike støttefunksjonene selv, at denne støtten er relativt lite brukt. Det er fagmiljøene selv som har ansvaret for å be om støtte, og av ulike årsaker har de som oftest valgt å klare seg selv. Det er hovedsakelig to forklaringer på dette. Den første handler om at fagmiljøene til en viss grad er fornøyd med egen erfaringsbasert undervisningskompetanse, og ønsker å fokusere på å videreutvikle sin egen innarbeidede undervisningspraksis. Den mer teoretisk funderte pedagogikken som støttefunksjonene oppleves å representere, blir av enkelte respondenter fra fagmiljøene beskrevet som lite relevant, og lite ønskelig i utviklingen av egen undervisningspraksis. Enkelte oppgir likevel at de har 'noe å lære' med hensyn til å involvere ekstern pedagogisk kompetanse i sine prosjekter i framtiden.

Fagmiljøene virker å ha en sterk bevissthet rundt egen fagtradisjon, ikke bare på forskningssiden, men også når det gjelder undervisning. Mange rapporterer at de tilnærmer seg undervisning og forskning på samme måte, og i søknadene til undervisningsmidler tenker de mye likt som når de utformer søknader om forskningsmidler. Flere har rapportert at de heller forholder seg til utviklingen i undervisningen knyttet til eget disiplinaryfag gjennom tidsskrifter og konferanser rettet mot dette, snarere enn til pedagogikk som et eget fagfelt. Det synes altså å være forskjellige tolkninger av kravet om at undervisningen skal være Fou-basert. Fra fagmiljøenes side oppleves diskusjonene med støttefunksjonene som 'for så vidt nyttige', men støttefunksjonenes rolle blir av mange først og fremst vurdert å være et pedagogikkfaglig alibi. Mange opplever at man bør henvise til litteratur og forskning på pedagogikkfeltet som en forutsetning for å få midler til å utvikle undervisningen, men denne kompetansen vurderes

ikke nødvendigvis som reelt sett nyttig. Det understrekes at dette ikke er en problemstilling som er spesiell for NTNU, men som også preger tildelingene fra Diku.

Den andre forklaringen er en noe avventende holdning til innovative tekniske løsninger i undervisningen, i enkelte fagmiljøer. Det rapporteres i stor grad at selv om dette kan virke spennende, eksisterer det en usikkerhet rundt stabiliteten og tilgjengeligheten til nye løsninger gjennom prosjektperioden, og ikke minst etter at prosjektene er avsluttet. Det pekes dermed på en konflikt mellom innovativitet og kunnskapsspredning, i den forstand at nye løsninger ikke nødvendigvis lar seg videreføre over tid, og at de ikke uten videre kan overføres til tilstøtende fagmiljøer. Som et resultat velger man dermed å støtte seg på systemer som allerede er innarbeidet, og som man er trygg på, og de tekniske støttefunksjonenes rolle blir begrenset i prosessen med å utvikle nye undervisningsmetoder. Dette er et gjennomgående tema for alle utlysningene som vurderes her, sett fra fagmiljøenes ståsted.

Fra støttefunksjonenes side er disse problemstillingene godt kjent. De opplever at de er lite brukt, og fagmiljøene som søker støtte nøyer seg gjerne med en kort samtale, istedenfor å etterspørre oppfølging over tid. Når fagmiljøene først søker støtte spør de gjerne også om 'feil ting'. Miljøene ønsker kanskje hjelp til å løse spesifikke tekniske utfordringer ('hvordan slå på videokameraet?'), mens pedagogiskmiljøene har et ønske om å bistå i å utvikle det pedagogiske innholdet i prosjektet ('hvordan, eventuelt hvorfor, skal vi bruke video i undervisningen?'). En endring her vil kreve arbeid over tid, og forutsetter en nysgjerrighet i fagmiljøene rundt pedagogisk metode. Denne nysgjerrigheten oppfattes av støttefunksjonene som relativt liten. Støttefunksjonene er også klar over at fagmiljøene ønsker forståelse for sin egen fagspesifikke didaktikk, og framhever at det er behov for fagpedagoger som også har annen disiplinlig kompetanse, for å ha troverdighet i begge miljøer samtidig. Igjen fremhever respondenter fra både fagmiljøene og støttefunksjonene systemet med meritterte undervisere, som har demonstrert god undervisning i *praksis*, som et eksempel på en satsing som fungerer bra i så måte.

Den tilsynelatende avstanden mellom de pedagogiske støttefunksjonene og de fagspesifikke undervisningsmiljøene er sannsynligvis ikke et problem som er skapt av, eller alene kan løses gjennom de administrative prosessene som er evaluert her. Det fortelles fra flere respondenter at NTNU 'ligger langt etter' andre utdanningsinstitusjoner man kan velge å sammenligne seg med hva angår pedagogisk utvikling, og dette gjelder både prosessene med å utvikle pedagogisk metode, samt de rene tekniske løsningene for undervisningsstøtte. I stor grad handler disse problemstillingene om å utvikle en *kultur*, noe som er en omfattende og tidkrevende prosess i en stor organisasjon som NTNU. Det er likevel god grunn til å understreke denne ambisjonen i utlysningen av slike prosjektmidler. Kultur kan ikke vedtas, men intensjonen om hvilken vei man ønsker å gå må være klar. Det anbefales derfor at kravet til det pedagogiske innholdet i prosjektene det søkes om formuleres tydelig i utlysningstekstene, samt at de inngår eksplisitt i vurderingskriteriene. Informasjon om hvilke støttefunksjoner som er tilgjengelig bør også tydeliggjøres i alle utlysningene.

## Oppsummering

SFU-tildelingen i 2016 ser ut til å ha vært håndtert godt fra NTNUs side. Den interne prosessen på NTNU, både hva angår informasjon til søkerne, de interne tidsfristene, tilgangen på støtte underveis, og arbeidet til den interne vurderingskomiteen, har fått gjennomgående gode tilbakemeldinger fra de involverte fagmiljøene. Det er tydelig at det brukes mye ressurser sentralt på denne prosessen, og det har gitt uttelling i form av gode søknader fra NTNU for 2016.

Informasjonsarbeidet rundt utlysningen av midler til Studentaktiv læring i 2018 har også fått generelt godt skussmål. Men her oppgir representantene fra fagmiljøene at den interne prosessen rundt nominering av kandidater, var unødvendig tungvint. I tillegg stilles det spørsmålsteget ved den interne vurderingen av søknadene, om den har vært tilstrekkelig grundig og rettferdig, og om den i det hele tatt er nødvendig. Det bør vurderes om prosessen rundt denne utlysningen kan gjøres enklere, og hvorvidt den kan få mer preg av støtte til fagmiljøene enn som et administrativt hinder. Det bør også diskuteres hvorvidt det er nødvendig å sile kandidatene internt på NTNU.

NTNU Innovativ utdanning, små og store prosjekt, oppleves som et veldig bra initiativ fra fagmiljøene som er spurt, og det er lavere terskel for å søke på disse prosjektmidlene enn på de nasjonale midlene. Tilbakemeldingene er generelt positive rundt søknads- og vurderingsprosessene for 2017-utlysningen. Forbedringspotensialet her ser ut til å ligge i å få informasjonen ut til alle fagmiljøene på NTNU, og i å oppmuntre dem til å søke. Spesielt gjelder dette for de små prosjektene, som bør være egnet til å løfte fram et bredt spekter av fagmiljøer.

NTNUs utdanningspris 2018 er først og fremst karakterisert ved at den er lite kjent. Fagmiljøene oppgir heller ikke å være spesielt motivert av en slik pris, men understreker også at den kan ha en potensielt god symbolverdi. Gitt at det bare ble vurdert to kandidater til prisen, og gitt tilbakemeldinger fra fagmiljøene generelt, ser det imidlertid ut til at dette symbolet er veldig lite synlig. Informasjonsarbeidet rundt utlysningen har ikke vært godt nok, og det bør forbedres hvis prisen skal ha en troverdighet.

De interne vurderingskomiteene oppleves av fagmiljøene generelt som habile, kompetente og, med unntak av et enkelttilfelle ved vurderingen av kandidater til utdanningsprisen i 2018, godt sammensatt. Tilbakemeldingene til søkerne fra komiteene gir inntrykk av at komiteene har arbeidet godt. Unntaket er vurderingsprosessen ved Studentaktiv læring-utlysningen i 2018, som kan synes å ha falt litt mellom to stoler. Utdanningsutvalget ser her ut til å ha tatt på seg jobben både som støttefunksjon som skulle gi konstruktive tilbakemeldinger, og som vurderingskomite som skulle sile søknadene. Det bør avklares bedre hvilken rolle utvalget skal ha ved denne utlysningen i fremtiden.

For alle tildelingene av prosjektmidler ventes søkermiljøene å samarbeide med de pedagogiske støttefunksjonene som er tilgjengelig på NTNU, både for teknisk og fagpedagogisk støtte. Imidlertid oppgir både fagmiljøene og representantene fra støttefunksjonen selv at denne støtten er relativt lite brukt. Fagmiljøene sier at de er litt avventende til innovative tekniske

løsninger i undervisningen, og velger gjerne å støtte seg på systemer som de kjenner fra før. På den fagpedagogiske siden er det en viss avstand mellom didaktikken i de disiplin faglige miljøene og den teoretiske tilnærmingen til pedagogikk som støttefunksjonene oppleves å representere. Her er det et potensiale for mer samarbeid, og det bør undersøkes om det kan gjøres mer rundt utlysninger og søknadsprosesser i fremtiden for å tydeliggjøre forventningen om slike samarbeid.